

การบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยสื่อดิจิทัลสังคมออนไลน์*

LOCAL GOVERNMENT MANAGEMENT WITH DIGITAL SOCIAL MEDIA

เสกศักดิ์ อยู่ดี*, พระมหาดิกรัศมี ฐิตจาโร (วุฒิยา), ภัชลดา สุวรรณวล

Seksak Yoodee, PhramahaDilokrassame Thitajaro (Vutiya), Patchlada Suwannual

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์สุราษฎร์ธานี

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Surathani Buddhist College, Thailand

*Corresponding author E-mail: seksakyoodee@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ นำเสนอการบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยสื่อดิจิทัลสังคมออนไลน์ จากการที่มีความเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบันที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้แต่ละประเทศไม่สามารถปิดตัวอยู่ได้ตามลำพังต้องมีความร่วมมือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ในขณะเดียวกันสังคมปัจจุบันก็เต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสารทำให้คนต้องคิด วิเคราะห์ แยกแยะ และมีการตัดสินใจที่รวดเร็วเพื่อให้ทันกับเหตุการณ์ในสังคมที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้นเต็มไปด้วยการด้วยนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนไปจากเดิม องค์กรมีความจำเป็นต้องปรับตัวเพื่อให้ธุรกิจเท่าทันคู่แข่งหรือเหนือกว่า จึงมีความจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างทักษะและทัศนคติให้แก่พนักงานของแต่ละองค์กรเพื่อให้เติบโตไปพร้อมกับองค์กร สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นเสมือนการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการทำงาน ที่สำคัญในการพัฒนาเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยมุ่งประโยชน์เพื่อให้เกิดการพัฒนาในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรและให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมช่วยบริหารงานแสดงความคิดเห็นผ่านช่องทางสื่อดิจิทัล เป็นการช่วยเพิ่มช่องทางความสะดวกในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้ทันต่อเหตุการณ์ สามารถลดทรัพยากรมนุษย์ด้วยการใช้โปรแกรมที่มีคุณภาพแทนการใช้แรงงานจากพนักงาน ลดต้นทุนด้านต่าง ๆ เช่น งบประมาณและเอกสาร นอกจากนี้ยังเป็นช่องทางในการสร้างความโปร่งใสการตรวจสอบข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว เป็นการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับประชาชนในการบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ: การบริหารจัดการ, การปกครองส่วนท้องถิ่น, สื่อดิจิทัล, สังคมออนไลน์

Abstract

This academic article aims to management presentation local governance with digital social media from having changes in today's world that occur rapidly in terms of progress. information technology making each country unable to stay shut down alone, there must be cooperation and dependence on each other at the same time society nowadays, it is full of information, causing people to think, analyze, distinguish and making quick decisions in order to keep up with social events that are more complex filled with new innovations that have changed from the original. Organizations need to adapt in order to keep up with their

* Received April 26, 2023; Revised June 5, 2023; Accepted June 27, 2023

competitors or outperform them. Therefore, it is necessary to use digital technology to enhance skills and attitudes to employees of each organization in order to grow with the organization be able to work efficiently. It is like a change in the form of work that is important in the development of technology to be used in the operation of local government organizations with the aim of benefiting in order to develop the use of digital media technology to benefit the organization and benefit people who are closest to local government organizations to open opportunities for the public to participate in the administration of the work and express their opinions through digital media channels It helps to increase the convenience of dissemination information to keep up with events can reduce human resources as well the use of quality programs instead of labor from employees reduces the cost of things such as budgets and documents It is also a way to create transparency, fast data validation is the creation of credible to the people in the management of local government as very well.

Keywords: Management, Local Government, Digital Media, Society Online

บทนำ

การเผชิญความท้าทายกระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบันที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งด้านวิทยาการและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้แต่ละประเทศไม่สามารถปิดตัวอยู่ลำพังต้องร่วมมือและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ปรีวรรต ธงวัชและคณะ ได้กล่าวถึงว่าการดำรงชีวิตของคนในแต่ละประเทศ มีการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันมากขึ้นมีความร่วมมือในการปฏิบัติการกิจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกันมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันสังคมโลกในยุคปัจจุบันเต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสารทำให้คนต้องคิด วิเคราะห์ แยกแยะ และมีการตัดสินใจที่รวดเร็ว เพื่อให้ทันกับเหตุการณ์ในสังคมที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น (ปรีวรรต ธงวัชและคณะ, 2562) Step straining ออนไลน์, ม.ป.ป. กล่าวไว้ว่า ในยุคดิจิทัลที่มีความท้าทาย และเต็มไปด้วยการดัดแปลงนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่เปลี่ยนไปจากเดิม องค์กรมีความจำเป็นต้องปรับตัว เพื่อให้ธุรกิจเท่าทันคู่แข่ง หรือเหนือกว่า และองค์กรจะต้องใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อเสริมสร้างทักษะและทัศนคติให้แก่พนักงานของแต่ละองค์กรเพื่อให้เติบโตไปพร้อมกับองค์กร และสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเราเรียกว่า Digital Transformation ซึ่งข้อดีของ Digital Transformation มีอยู่หลายประการ เช่น การใช้โปรแกรมเพื่อวิเคราะห์ผลด้านทรัพยากรมนุษย์ จะทำให้พนักงานไม่เสียเวลาไปกับงานเอกสารบางอย่างที่นานจนเกินไป รวมไปถึงการวิเคราะห์ผลบางอย่างที่ต้องใช้เวลา พนักงานสามารถทำงานได้ทุกที่ ทุกเวลา ด้วยการใช้โปรแกรมที่หน่วยงานติดตั้งเอาไว้ให้ และการใช้อุปกรณ์เคลื่อนที่เพื่อติดต่อสื่อสาร การจัดเก็บข้อมูลเป็นระเบียบ ทำให้สามารถวิเคราะห์ผลได้ไวขึ้น การสื่อสารภายในองค์กรที่สะดวกและรวดเร็ว ด้วยการใช้โซเชียลมีเดีย (Social Media) หรือระบบแชทภายในองค์กร ความโปร่งใสในการตรวจสอบข้อมูลที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน สามารถลดทรัพยากรมนุษย์ด้วยการใช้โปรแกรมที่มีคุณภาพแทนการใช้แรงงานจากพนักงาน สามารถลดต้นทุนในด้านต่าง ๆ เช่น งบประมาณของพนักงานและเอกสาร

นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้มีการกำหนดนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม พระราชบัญญัติการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม พ.ศ. 2560 ได้กำหนดว่า “เพื่อให้การพัฒนาดิจิทัลเกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นส่วนรวม ให้คณะรัฐมนตรีจัดให้มีนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมขึ้นตามข้อเสนอของคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การประกาศใช้และการแก้ไขปรับปรุงนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจ และสังคมให้ทำเป็นประกาศพระบรมราช

“โครงการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา” นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม จะเป็นแผนแม่บทหลัก ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัลของประเทศ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580) ที่กำหนดทิศทาง การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ชาติ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยมีวิสัยทัศน์ ปฏิรูปประเทศไทยสู่ดิจิทัลไทยแลนด์ (Digital Thailand) หมายถึง ประเทศไทยที่สามารถสร้างสรรค์ และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างเต็ม ศักยภาพในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม ข้อมูล ทุนมนุษย์ และทรัพยากรอื่นใดเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมของประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม จะมีเป้าหมายในภาพรวม 4 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศด้วยการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัล เป็นเครื่องมือหลักในการสร้างสรรค์นวัตกรรมการผลิต การบริการ

2. สร้างโอกาสทางสังคมอย่างเท่าเทียมด้วยข้อมูลข่าวสารและบริการต่าง ๆ ผ่านสื่อดิจิทัลเพื่อยกระดับ คุณภาพชีวิตของประชาชน

3. เตรียมความพร้อมให้บุคลากรทุกกลุ่มมีความรู้และทักษะที่เหมาะสมต่อการดำเนินชีวิตและการประกอบ อาชีพในยุคดิจิทัล

4. ปฏิรูปกระบวนการทัศน์การทำงานและการให้บริการของภาครัฐ ด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลและการใช้ประโยชน์ จากข้อมูล เพื่อให้การปฏิบัติงานเกิดความโปร่งใส มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

การพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย มุ่งเน้นการพัฒนาระยะยาวอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับการจัดท่ายุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี แต่เนื่องจากเทคโนโลยีดิจิทัลมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้น นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมฉบับนี้ จึงกำหนดภูมิทัศน์ดิจิทัล เพื่อ กำหนดทิศทางการพัฒนาและเป้าหมายใน 4 ระยะ เพื่อให้วิสัยทัศน์และเป้าหมายในการพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลบรรลุผล นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมจึง ได้กำหนดกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนา 6 ด้าน คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลประสิทธิภาพสูงให้ครอบคลุมทั่วประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

ยุทธศาสตร์ที่ 3 สร้างสังคมคุณภาพที่ทั่วถึงเท่าเทียมด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ปรับเปลี่ยนภาครัฐสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนากำลังคนให้พร้อมเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล

ยุทธศาสตร์ที่ 6 สร้างความเชื่อมั่นในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล

เมื่อเทคโนโลยีดิจิทัลต้องเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานประจำของบุคลากรในองค์กรต่าง ๆ รวมไปถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงเป็นเหมือนการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการทำงานที่สำคัญ จนบางคนรู้สึกเหมือน เป็นการเพิ่มภาระงานให้มากขึ้น ทำให้การทำงานที่ต้องมีเทคโนโลยีเข้ามาควบคุมกลายเป็นสิ่งที่ยากลำบากใน การทำงานมากยิ่งขึ้น จนอาจเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการพัฒนาเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการดำเนินงาน ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งก็ต้องอาศัยหลักการยอมรับการเปลี่ยนแปลง (นันทะ บุตรน้อย และคณะ, 2563) เพื่อให้ ทุกคนในองค์กรได้เปิดใจยอมรับกับเทคโนโลยีที่จะเข้ามามีส่วนร่วมกับการทำงาน

ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นอีกหน่วยงานหนึ่งที่ต้องอาศัยการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ในการ บริหารจัดการในองค์กร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของหน่วยงานรวมทั้งการติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงาน และต่างหน่วยงาน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่อยู่ภายใต้การบริหารราชการแผ่นดินไทย โดยได้ กระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อเน้นให้ท้องถิ่นพึ่งตนเอง และตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้

ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ พัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่น ระบบสาธารณูปโภค ระบบสาธารณสุข การตลอดทั้งโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่น ให้มีความทั่วถึง และเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัด จึงกล่าวได้ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนในพื้นที่มากที่สุด และหลายนโยบายของรัฐบาลก็ได้มุ่งกระจายงานมาสู่ท้องถิ่น เปิดโอกาสให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการในหลาย ๆ ด้านด้วยตนเองโดยไม่ต้องรอส่วนกลาง เพราะเชื่อว่าจะสามารถดำเนินการได้ทั่วถึง รวดเร็วทันต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุด (ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์ และกอบกุล รายนาค, 2552)

จะเห็นได้ว่าการใช้สื่อดิจิทัลในการบริหารจัดการขององค์กรมีความสำคัญ โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการปกครองท้องถิ่นให้มีความทันสมัย เท่าเทียม เท่าทัน และสอดคล้องกับบริบททางสังคมปัจจุบัน

การบริหารจัดการ

คำว่า การบริหาร (Administration) และคำว่าการจัดการ (Management) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน “administratiae” หมายถึง ช่วยเหลือ (Assist) หรือ อำนาจการ (Direct) การบริหารมีความสัมพันธ์หรือ มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “Minister” ซึ่งหมายถึง การรับใช้หรือผู้รับใช้ หรือ ผู้รับใช้รัฐ คือ รัฐมนตรี สำหรับความหมายดั้งเดิมของ คำว่า Administer หมายถึง การติดตามดูแลสิ่งต่าง ๆ ส่วนคำว่า การจัดการ (Management) นิยมใช้ในภาคเอกชนหรือภาคธุรกิจซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อมุ่งแสวงหากำไร (Profits) หรือกำไรสูงสุด (Maximum Profits) สำหรับผลประโยชน์ที่จะตกแก่สาธารณะ ถือเป็นวัตถุประสงค์รองหรือเป็นผลพลอยได้ (By Product) เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงแตกต่างจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งหน่วยงานภาครัฐที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการสาธารณะ ทั้งหลาย (Public Services) แก่ประชาชน การบริหารภาครัฐทุกวันนี้หรืออาจเรียกว่า การบริหารจัดการ (management administration) เกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจมากขึ้น (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2559)

นอกจากนี้ยังมีความหมายของ “การบริหาร” ที่บางครั้งเรียกว่า “การบริหารจัดการ” ไว้ 2 แนวทาง โดยความหมายแรกเป็นการนำ “ปัจจัยที่มี ส่วนสำคัญต่อการบริหาร” มาเป็นแนวทางในการให้ความหมาย ซึ่งในที่นี้ “การบริหารหรือการ บริหารจัดการ” หมายถึง การดำเนินงาน หรือการปฏิบัติใด ๆ ของหน่วยงานภาครัฐ และหรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ (ถ้าเป็นหน่วยงานภาคเอกชน หมายถึง ของหน่วยงาน และบุคคล) ที่เกี่ยวข้อง กับคน สิ่งของ และหน่วยงาน เช่น 1) การบริหารคน (Man) 2) การบริหารเงิน (Money) 3) การบริหารวัสดุอุปกรณ์ (Material) 4) การบริหารงานทั่วไป (Management) 5) การบริหารการให้บริการประชาชน (Market) 6) การบริหารคุณธรรม (Morality) 7) การบริหารข้อมูลข่าวสาร (Message) 8) การบริหารเวลา (Minute) และ 9) การบริหารการวัดผล (Measurement) เป็นต้น ความหมายที่สอง เป็นการนำ “กระบวนการบริหาร” มาเป็นตัวกำหนดแนวทางการให้ ความหมาย ในที่นี้ “การบริหารหรือการบริหารจัดการ” หมายถึง การดำเนินงาน หรือการปฏิบัติใด ๆ ของหน่วยงานภาครัฐ และหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ถ้าเป็นหน่วยงานภาคเอกชน หมายถึง ของหน่วยงาน และหรือ บุคคล) ที่เกี่ยวข้องกับคน สิ่งของ และหน่วยงาน โดยครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ เช่น 1) การบริหารนโยบาย (Policy) 2) การบริหารอำนาจหน้าที่ (Authority) 3) การบริหารคุณธรรม (Morality) 4) การบริหารที่เกี่ยวข้องกับสังคม (Society) 5) การวางแผน (Planning) 6) การจัดองค์การ (Organizing) 7) การบริหารทรัพยากรมนุษย์ (Staffing) 8) การอำนาจการ (Directing) 9) การประสานงาน (Coordinating) 10) การรายงาน (Reporting) และ 11) การงบประมาณ (Budgeting) (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2559)

การบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่น

ศักดิ์สิทธิ์ ชารเลิศ และอลงกต สารกาล ได้กล่าวถึงในบทความ ว่าด้วยแนวคิดการบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่นบนฐานเครือข่ายความร่วมมือ การบริหารจัดการการปกครอง (Governance) คือ การวางแผนทางและจัดความสัมพันธ์ในการปกครองของภาครัฐใหม่ เพื่อให้ระบบ การเมืองเปิดกว้างและกระจายอำนาจมากขึ้น ส่งเสริมให้ตัวแสดงนอกภาครัฐสามารถ เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองมากยิ่งขึ้น และเปลี่ยนแปลงจากอำนาจที่รวมศูนย์อยู่ที่ รัฐบาล ให้กระจายออกไปสู่ท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อให้ท้องถิ่นปกครองตนเองได้ และลดขนาดของภาครัฐให้เล็กลงเพื่อความคล่องตัว ดังนั้น แนวคิดการบริหารจัดการการปกครอง (Governance) จึงถูกผลักดันให้นำไปใช้กับระบบท้องถิ่นมากขึ้น จึงนำไปสู่แนวคิดการบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้น (Local governance) (ศักดิ์สิทธิ์ ชารเลิศ และอลงกต สารกาล, 2560) ทั้งนี้ มีนักวิชาการทางด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ได้อธิบายถึงสาระสำคัญแนวคิดการบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ และถูกนำไปศึกษาต่ออย่างแพร่หลายใน วารสารวิชาการ อาทิ ธเนศวร์ เจริญเมือง ได้ชี้ให้เห็นว่า การบริหารจัดการการปกครองส่วนท้องถิ่น (Local governance) คือ กระบวนการวางแผนทางจัดความสัมพันธ์ บริหารจัดการ ในงานปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อบริการสาธารณะด้วยระบบการเมืองที่เปิด กว้างกระจายอำนาจ และส่งเสริมให้ตัวแสดงทั้งภาครัฐและที่ไม่ใช่รัฐ อาทิ ภาคธุรกิจ เอกชน ภาคประชาสังคมและชุมชน สามารถเข้ามามีส่วนร่วมคิดร่วมทำและร่วมตัดสินใจเพื่อพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง (ธเนศวร์ เจริญเมือง, 2551)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ความหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายหรือคำนิยามไว้จำนวนมากส่วนใหญ่แล้วคำนิยามเหล่านั้นต่างมีหลักการที่สำคัญคล้ายคลึงกัน จะแตกต่างกันบ้าง ก็คือ จำนวนและรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งสามารถพิจารณาได้ ดังนี้

โกวิทย์ พวงงาม นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองซึ่งหน่วยการปกครองท้องถิ่นได้มีการเลือกตั้งโดยอิสระเพื่อเลือกผู้ที่มีหน้าที่บริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจอิสระพร้อมความรับผิดชอบซึ่งตนสามารถที่จะใช้ได้โดยปราศจากการควบคุมของหน่วยการบริหารราชการส่วนกลาง หรือส่วนภูมิภาค แต่ทั้งนี้หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นยังต้องอยู่ภายใต้บังคับว่าด้วยอำนาจสูงสุดของประเทศ ไม่ได้กลายเป็นรัฐอิสระใหม่แต่อย่างใด (โกวิทย์ พวงงาม, 2550)

โกวิทย์ พวงงาม และอลงกรณ์ อรรคแสง นิยามว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง องค์กรที่ทำหน้าที่บริหารงานในแต่ละท้องถิ่น มีผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบต่อการบริหารอย่างอิสระในเขตพื้นที่กำหนด มีอำนาจในการบริหารการเงินและการคลังและกำหนดนโยบายของตนเองรวมทั้งหน้าที่ดำเนินกิจกรรมภายในกรอบที่กฎหมายบัญญัติไว้เพื่อประโยชน์ของรัฐและของประชาชนในท้องถิ่น โดยองค์กรดังกล่าวในกรณีประเทศไทย ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล พัทธา และกรุงเทพมหานคร เป็นต้น ดังนั้น การปกครองส่วนท้องถิ่น จึงหมายถึง การที่องค์กรหนึ่งมีพื้นที่อาณาเขตของตนเอง มีประชากรและมีรายได้ตามที่หลักเกณฑ์กำหนด โดยมีอำนาจและมีอิสระในการปกครองตนเอง มีการบริหารการคลังของตน รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ให้บริการในด้านต่าง ๆ แก่ประชาชน ซึ่งประชาชนในพื้นที่ดังกล่าวจะมีส่วนร่วมในการบริหารงานปกครองตนเอง อาทิ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในชุมชนหรือการมีส่วนร่วมในการบริหารและปกครองตนเอง โดยผ่านตัวแทนที่มาจากการเลือกตั้ง เช่น การมีสภาท้องถิ่น เป็นต้น หรือหมายถึง การปกครองซึ่งราชการส่วนกลางได้มอบอำนาจในการปกครองและบริหารกิจการงานให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขอบเขตอำนาจหน้าที่และพื้นที่ของตนที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย โดยมีความเป็นอิสระ

ตามสมควรไม่ต้องอยู่ในบังคับบัญชาของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนกลางเป็นเพียงหน่วยคอยกำกับดูแลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการไปด้วยความเรียบร้อย (โกวิทย์ พวงงาม และอลงกรณ์ อรรคแสง, 2547)

นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ นิยามว่า การปกครองส่วนท้องถิ่น คือ การกระจายอำนาจของราชการส่วนกลางเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ได้ปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นอิสระต่างหากจากการปกครองของราชการส่วนกลางที่ให้อำนาจ แก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ปกครองตนเอง (นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, 2547)

องค์ประกอบของการปกครองส่วนท้องถิ่น

องค์ประกอบของการปกครองส่วนท้องถิ่น 1) เป็นองค์กรที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลและทบวงการเมือง 2) มีสภาและผู้บริหารระดับท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งตามหลักการ ที่บัญญัติไว้ใน กฎหมายรัฐธรรมนูญ 3) มีอิสระในการปกครองตนเอง 4) มีเขตการปกครองที่ชัดเจนและเหมาะสม 5) มีงบประมาณรายได้เป็นของตนเองอย่างเพียงพอ 6) มีบุคลากรปฏิบัติงานของตนเอง 7) มีอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมต่อการให้บริการ 8) มีอำนาจออกข้อบังคับเป็นกฎหมายของท้องถิ่นภายใต้ขอบเขตของกฎหมายแม่บท 9) มีความสัมพันธ์กับส่วนกลางในฐานะเป็นหน่วยงานระดับรองของรัฐ (พิเชษฐ คามจันทร์, 2553)

อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นองค์กรที่เกิดขึ้นตามหลักการกระจายอำนาจการปกครอง กล่าวคือ เป็นองค์กรที่รับมอบภารกิจบางอย่างจากรัฐ มาดำเนินการจัดทำเองโดยภารกิจที่จัดทำนั้นเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับท้องถิ่น และเป็นกิจการที่ท้องถิ่นสามารถจัดทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่ารัฐ เนื่องจากเป็นกิจการที่มี ลักษณะเฉพาะ ขึ้นอยู่กับสภาพความเป็นอยู่ของท้องถิ่นแต่ละแห่ง ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเข้าใจปัญหาและจัดทำภารกิจได้ดีกว่าส่วนกลาง มีอิสระในการบริหารจัดการโดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลจากส่วนกลางและมีขอบเขตขึ้นอยู่กักรัฐเป็นผู้กำหนด อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยใช้วัตถุประสงค์ของการใช้อำนาจหน้าที่เป็นเกณฑ์สามารถแบ่งได้ เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะ (Service Public) และอำนาจหน้าที่ ในการควบคุมตรวจสอบ (Police) การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น คือ การใช้หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) ให้กับประชาชนโดยตรง การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชน มีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ ที่เป็นสาธารณะของท้องถิ่นด้วยตนเองตามภารกิจ หน้าที่ที่ระบุให้ดำเนินการอย่างชัดเจน มีพื้นที่รับผิดชอบชัดเจน มีผู้บริหารที่ได้รับการเลือกตั้ง โดยตรงจากประชาชน หรืออาจจะได้รับความเห็นชอบจากสภาท้องถิ่น

สื่อดิจิทัล

ภัทรวดี เจริญภูมิ ได้กล่าวถึงประเภทของสื่อดิจิทัลไว้ว่า สื่อดิจิทัลมีหลายประเภทสำหรับการนำไปใช้งานให้เหมาะสมกับบุคคลและหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่

เว็บไซต์ (Website) ทำหน้าที่ของสื่อที่กระจายข้อมูลเข้าไปสู่ผู้ใช้บริการที่มีความต้องการที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น และสามารถดัดแปลงหรือเรียกดูข้อมูลที่ต้องการได้ในเวลาอันรวดเร็ว

จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ในยุคอิเล็กทรอนิกส์นี้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ได้กลายเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มีประสิทธิภาพด้วยคุณสมบัติที่รวดเร็ว ประหยัด เข้าถึงผู้บริโภค และยากต่อการสูญหาย ซึ่งทำให้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์เป็นสื่อที่มีความเหมาะสมในการทำการตลาดทางตรง

บล็อก (Blog) มาจากศัพท์คำว่า Web Log คือ การบันทึกบทความของตนเอง (Personal Journal) ลงบนเว็บไซต์ โดยเนื้อหาของ Blog นั้นจะครอบคลุมได้ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวส่วนตัวหรือเป็นบทความเฉพาะด้านต่าง ๆ

บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network Service) คือ การที่ผู้คนสามารถทำความรู้จักและเชื่อมโยงกันในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ตัวอย่างของเว็บประเภทที่เป็น Social Network Service เช่น Digg.com ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่เรียกได้ว่าเป็น Social Bookmark ที่ได้รับความนิยมอีกแห่งหนึ่งและเหมาะมากที่จะนำมาเป็นตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

โปรแกรมสืบค้นข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต (Search) เป็นสื่อที่ใช้สำหรับการทำการตลาดผ่านโปรแกรมการสืบค้นข้อมูลได้รับความสนใจ เนื่องจากนักการตลาดตระหนักว่าผู้บริโภคที่ค้นหาข้อมูลผ่านโปรแกรมสืบค้นเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความสนใจในสิ่งที่ต้องการ

วิดีโอออนไลน์ (VDO Online) เป็นหนึ่งในส่วนผสมสำคัญในการทำ Content Marketing ในยุคดิจิทัล และช่วยในเรื่องของการสร้างเนื้อหาที่สามารถ Engage กับ User รวมทั้งสามารถสื่อสารผ่านช่องทางโซเชียลมีเดียได้แทบจะทุกช่องทาง เช่น Youtube Instagram Dailymotion เป็นต้น (ภัทรวิทย์ เจริญภูมิ, 2558)

นอกจากนั้น กันยารัตน์ สมเกต ได้แบ่งประเภทสื่อดิจิทัลตามวัตถุประสงค์ของการใช้ ไว้ดังนี้

1. เผยแพร่ตัวตน (Identity Network) ใช้สำหรับนำตัวตนและเผยแพร่เรื่องราวของตนเองทางอินเทอร์เน็ต สามารถสร้างอัลบั้มรูปของตนเอง สร้างกลุ่มเพื่อน และสร้างเครือข่ายขึ้นมาได้

2. เผยแพร่ผลงาน (Creative Network) สามารถนำเสนอผลงานของตนเองได้

3. การเป็นแหล่งรวมความสนใจตรงกัน (Interested Network) คือ เป็นการรวมกลุ่มคนที่มีความสนใจเหมือน ๆ กัน

4. การร่วมกันทำงาน (Collaboration Network) เป็นการร่วมกันพัฒนาซอฟต์แวร์ (Software) หรือส่วนต่างๆ ของซอฟต์แวร์ เช่น วิกิพีเดีย (Wikipedia) เป็นสารานุกรมออนไลน์ขนาดใหญ่ที่รวบรวมความรู้ ข่าวสาร และเหตุการณ์ต่าง ๆ ไว้มากมายหรือปัจจุบันสามารถใช้กูเกิ้ลแมพ (Google Maps) สร้างแผนที่ของตัวเองหรือจะแบ่งปันแผนที่ให้คนอื่นได้ใช้ด้วย จึงทำให้มีสถานที่สำคัญหรือสถานที่ต่าง ๆ ถูกปักหมุดเอาไว้พร้อมกับข้อมูลของสถานที่นั้น ๆ ไว้แสดงผลจากการค้นหา

5. ความเป็นโลกเสมือน (Gaming Virtual Reality) ตัวอย่างโลกเสมือน เช่น เกมออนไลน์เซคคอนด์ไลฟ์ (Second Life) เป็นโลกเสมือนจริง สามารถสร้างตัวละครโดยสมมติให้เป็นตัวเราเองขึ้นมาได้ใช้ชีวิตอยู่ในเกมส์ อยู่ในชุมชนเสมือน (Virtual Community) สามารถซื้อขายที่ดินและหารายได้จากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้

6. การเข้าถึงระหว่างกลุ่มกับกลุ่ม (Peer to Peer) เป็นการเชื่อมต่อกันระหว่างผู้ใช้กลุ่มหนึ่งกับผู้ใช้อีกกลุ่มหนึ่งโดยตรง (กันยารัตน์ สมเกต, 2555)

สังคมออนไลน์

ความหมายและคุณลักษณะของสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) เป็นส่วนหนึ่งของเทคโนโลยีที่เรียกว่า เว็บ 2.0 (Web 2.0) คือ เครื่องมือต่าง ๆ ที่ทำงานบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และเครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่อนุญาตให้แต่ละบุคคลเข้าถึง แลกเปลี่ยน สร้างเนื้อหา และสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ และการเข้าร่วมเครือข่าย ออนไลน์ต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันบริการเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีการนำมาใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ หรือการสื่อสารของหน่วยงานราชการ ตลอดจนองค์กรต่าง ๆ การสื่อสารของสื่อสังคมออนไลน์มีลักษณะเป็นการสื่อสารแบบสองทาง ซึ่งมีคุณลักษณะที่สำคัญ กล่าวคือ 1) มีรูปแบบการทำงานในลักษณะออนไลน์ 2) สามารถที่จะใช้สร้างและเพิ่มเติมเนื้อหาได้ สื่อสังคมออนไลน์สามารถที่จะใช้งานได้ผ่าน

เครื่องมือ อุปกรณ์การสื่อสารต่าง ๆ เช่น คอมพิวเตอร์ มือถือ แท็บเล็ต หรืออุปกรณ์อื่น ๆ ที่มีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตหรือเครือข่าย โทรศัพท์เคลื่อนที่ ดังนั้น สื่อสังคมออนไลน์จึงเป็นช่องทางการสื่อสารอีกช่องทางหนึ่งที่หน่วยงานราชการจะนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่าง ๆ ได้เช่น หน่วยงานของรัฐสามารถนำมาใช้ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับรัฐสภา การเสนอกฎหมาย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับ กระบวนการนิติบัญญัติ เป็นต้น สื่อสังคมออนไลน์ช่วยให้ผู้ใช้สามารถสื่อสารถึงกันได้ทันทีและสามารถ สื่อสารถึงกันแบบการสื่อสารสองทางได้ทำให้มีการปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่า สื่อสังคมออนไลน์จะสามารถสื่อสารแบบสองทางได้แต่ พบว่า ปัจจุบันรัฐสภาส่วนใหญ่นำมาใช้เป็นสื่อในการสื่อสารทางเดียวมากกว่า

ภัทรา เรืองสวัสดิ์ ให้ความหมายว่า เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network Site: SNS) คือ เว็บไซต์ที่ให้ปัจเจกบุคคลได้กระทำการต่าง ๆ ดังนี้ 1) สร้างข้อมูลส่วนตัวบนพื้นที่สาธารณะหรือกึ่งสาธารณะภายในระบบที่มีขอบเขต 2) เชื่อมต่อรายการต่าง ๆ ของผู้ใช้ที่ยอมให้มีการแบ่งปันข้อมูลไปยังบุคคลต่าง ๆ ที่ติดต่อสื่อสารกัน 3) สามารถเข้าชมและกีดขวางรายการเชื่อมของบุคคลอื่นภายในระบบได้ธรรมชาติ และการตั้งชื่อของการเชื่อมต่อเหล่านี้จะมีความหลากหลาย (ภัทรา เรืองสวัสดิ์, 2553)

การนำสื่อดิจิทัลมาใช้ในการบริหารจัดการการปกครองท้องถิ่น

อิทธิพล จันทรรัตนกุล และคณะ ได้นำเสนอบทบาทของหน่วยงานภาครัฐต่อการใช้สื่อสังคมออนไลน์ มีดังนี้

1. ด้านการประชาสัมพันธ์ เป็นช่องทางที่เพิ่มความสะดวกในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ต่าง ๆ ของหน่วยงานภาครัฐ รวมทั้งใช้ชี้แจงแก้ไขความเข้าใจผิดเกี่ยวกับองค์กร เพราะมีความสะดวกสามารถ เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายในวงกว้าง และครอบคลุมทุกกลุ่มอายุ ในระยะเวลาที่รวดเร็ว ปรากฏให้เห็นได้ทั้งข้อความเสียงภาพ กราฟิก ภาพเคลื่อนไหว และสามารถสร้างได้ฟรีไม่มีค่าใช้จ่าย ได้แก่ การรณรงค์เกี่ยวกับการป้องกัน การแพร่ระบาดของโรคไวรัสโคโรนา การแจ้งข้อมูลความเคลื่อนไหวขององค์กรเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ เป็นต้น

2. ด้านการส่งเสริมภาพลักษณ์ ได้แก่ 1) ช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ด้านบริการของหน่วยงาน ภาครัฐ เพราะทำให้ประชาชนได้รับบริการของรัฐเร็วขึ้น สะดวกขึ้น ง่ายขึ้น 2) ช่วยเป็นช่องทางในการเผยแพร่ นโยบาย การกิจ และกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงานภาครัฐให้ประชาชนได้รับรู้ เพื่อความเข้าใจอันดีของ ประชาชนและป้องกันการเกิดความเข้าใจผิด 3) สร้างภาพลักษณ์ความเป็นมืออาชีพ ทันสมัย ให้กับข้าราชการ และหน่วยงานภาครัฐ 4) สร้างความโปร่งใส ตรวจสอบได้ ในระบบการทำงานของภาครัฐ เนื่องจากประชาชน สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ของภาครัฐได้ เช่น การจัดซื้อจัดจ้าง การใช้จ่ายเงินภาษี เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะนำไปสู่ความไว้วางใจของประชาชนและสังคมต่อหน่วยงานภาครัฐ

3. ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นการเพิ่มช่องทางการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างเจ้าหน้าที่กับประชาชน ช่วยทำให้หน่วยงานภาครัฐสามารถทราบข้อมูลต่าง ๆ เช่น ความต้องการ ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ปัญหาและอุปสรรค ฯลฯ ของประชาชน จากการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นผ่านทางสื่อออนไลน์ของหน่วยงานภาครัฐ เช่น Facebook, Twitter, YouTube, Line เป็นต้น นอกจากนี้ ยังสามารถใช้เป็นช่องทางให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐได้สะดวกขึ้น จากข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่ภาครัฐเปิดเผยให้สาธารณชนทราบตามสื่อออนไลน์ต่าง ๆ ของหน่วยงาน

4. ด้านการให้บริการประชาชน ช่วยให้หน่วยงาน ภาครัฐสามารถให้บริการประชาชนได้ อย่างสะดวก รวดเร็วขึ้น ลดขั้นตอนการดำเนินการ ลดค่าใช้จ่าย และภาระด้านเอกสาร จากกระบวนการทำงานของหน่วยงานของรัฐที่สามารถเชื่อมโยงข้อมูลถึงกัน เช่น การนำ Mobile Application มาใช้สำหรับ ให้บริการข้อมูลภาครัฐในด้านการติดต่อกับภาครัฐ ด้านการติดต่อทำธุรกรรมของหน่วยงาน ด้านการจองคิว ออนไลน์ ติดตามสถานะบริการ การปहुมุดจุดสำหรับให้บริการสถานที่ราชการ รวมถึงแสดงความคิดเห็น ร้องเรียนต่าง ๆ เป็นต้น

5. ด้านการช่วยเหลือสนับสนุนการประกอบอาชีพ ได้แก่ 1) ช่วยอำนวยความสะดวกให้ผู้ประกอบการและประชาชน ในด้านการขออนุมัติ ขออนุญาตในการประกอบธุรกิจต่าง ๆ 2) เป็นช่องทางเปิดเผยข้อมูลและข่าวสารอันเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอาชีพทำให้ประชาชน ได้รับทราบและช่วยส่งเสริม กิจการพาณิชย์ในด้านต่าง ๆ 3) เป็นช่องทางในการประสานงาน และการให้ความรู้พัฒนาอาชีพ พัฒนาฝีมือแรงงานให้กับประชาชน เช่น การอบรมด้านอาชีพออนไลน์การใช้ YouTube สร้างการเป็นแหล่งเรียนรู้ในเรื่อง เศรษฐกิจพอเพียงในภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ เป็นต้น (อิทธิพล จันทรรัตนกุล และคณะ, 2564)

สรุป

ปัจจุบันโลกได้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศสื่อดิจิทัลอย่างรวดเร็ว และในขณะเดียวกันสังคมโลกในยุคปัจจุบันเต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสารมากมาย จึงทำให้เกิดเทคโนโลยีเพื่อช่วยในการบริหารจัดการให้มีความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น จึงทำให้หน่วยงานต่าง ๆ ในภาครัฐ รวมไปถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ต้องมีการปรับตัวเพื่อให้ทันกับสถานการณ์จากการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศสื่อดิจิทัล จึงจำเป็นต้องก้าวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงโดยการนำสื่อดิจิทัลมาใช้ในการบริหารจัดการปกครองท้องถิ่น เป็นการยกระดับในการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อตอบรับกับการเปลี่ยนแปลงที่เต็มไปด้วยสื่อดิจิทัลสังคมออนไลน์ ยังเป็นการสร้างให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการในองค์กร และยังเป็นช่องทางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยและรวดเร็ว จึงนำไปสู่การสร้างความรู้ความเข้าใจในการตรวจสอบการบริหารจัดการได้อย่างเสมอตลอดจนถึงทำให้การบริหารจัดการปกครองท้องถิ่นเกิดความไว้วางใจจากประชาชนและสังคมมากยิ่งขึ้น ข้อเสนอแนะจากบทความวิชาการนี้ 1) ควรมีการส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ความสำคัญในการพัฒนาบริการขององค์กรในรูปแบบดิจิทัลให้ครอบคลุมผู้รับบริการทุกกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นประชาชน หรือหน่วยงานด้วยกัน โดยเพิ่มสัดส่วนของจำนวนบริการที่ให้บริการกับประชาชน หรือหน่วยงาน ที่ผ่านช่องทางดิจิทัลให้มากขึ้น ให้หน่วยงานภายใต้สังกัดจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมบุคลากร/เจ้าหน้าที่ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศให้ได้รับการอบรมและได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพทางด้านดิจิทัลในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านเครือข่าย ด้านซอฟต์แวร์ ด้านความมั่นคงปลอดภัย ด้านฐานข้อมูล ด้านการบริหารโครงการ 2) ควรส่งเสริมให้สามารถรับ/ส่งเอกสารติดต่อราชการกับหน่วยงานอื่น ๆ อย่างเป็นทางการในรูปแบบดิจิทัล โดยไม่ต้องใช้เอกสารกระดาษ โดยอาจพิจารณาแก้ไขกฎระเบียบข้อบังคับ ให้สอดคล้องกับการไม่ต้องใช้กระดาษเป็นเอกสารหลักฐานหรือเอกสารสั่งการเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการดำเนินงาน และลดการใช้กระดาษ 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรขยายช่องทางดำเนินการด้านการมีส่วนร่วมจากประชาชน ผ่านทางเว็บไซต์ เช่น มีช่องทางที่ผู้ใช้บริการสามารถสอบถามข้อมูลหรือข้อสงสัย หรือแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะมายังองค์กรและมีช่องทางให้องค์กรแจ้งกลับ มีการสำรวจความพึงพอใจการใช้บริการเว็บไซต์ มีช่องทางให้ผู้ใช้บริการลงทะเบียนเพื่อรับข้อมูลข่าวสารผ่านทางอีเมล มีความเคลื่อนไหวของเนื้อหาในเว็บไซต์มีลิงก์หรือแอชข้อมูลไปยังสื่อสังคมออนไลน์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กันยารัตน์ สมเกต. (2555). Social Network. เรียกใช้เมื่อ 1 มีนาคม 2566 จาก <http://www.thaigoodview.com/library/contest2553/type1/tech03/26/sort.html>
- โกวิทย์ พวงงาม. (2550). การปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัทสำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด.
- โกวิทย์ พวงงาม และอลงกรณ์ อรรคแสง. (2547). คู่มือมิติใหม่องค์การปกครองท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน. กรุงเทพมหานคร: เสนาธรรม.
- ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์, กอบกุล รายนาค. (2552). การขับเคลื่อนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการจัดบริการสาธารณะที่ดี. เรียกใช้เมื่อ 1 กันยายน 2566 จาก https://issuu.com/thaireform_library/docs/name674794
- ธเนศวร์ เจริญเมือง. (2551). ทฤษฎีและแนวความคิดการปกครองท้องถิ่นกับการบริหารจัดการท้องถิ่น (ภาคแรก). กรุงเทพมหานคร: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. (2547). รัฐกับการปกครองท้องถิ่นในสารานุกรมชุดการปกครองท้องถิ่นไทย. นนทบุรี: สถาบันพระปกเกล้า.
- นันทะ บุตรน้อย และคณะ. (2563). ผลกระทบของการปรับเปลี่ยน สู่การ เป็นองค์กรดิจิทัลต่อการพัฒนาการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. เรียกใช้เมื่อ 1 มีนาคม 2566 จาก https://so04.tci-thaijo.org/index.php/colak_kujournals/article/view/246201/168826
- ปวิรรต ธงวัชและคณะ. (2562). ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารเทคโนโลยีสารสนเทศของผู้บริหารกับประสิทธิภาพของระบบสารสนเทศของสถานศึกษาตามการรับรู้ของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช, 11(2), 39-50.
- พิเชษฐ คามจันทร์. (2553). ความคิดเห็นของประชาชนตำบลห้วยโพธิ์/อำเภอเมือง/จังหวัดกาฬสินธุ์เกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนายกเทศมนตรี. ใน วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ภัทรวิทย์ เจริญภูมิ. (2558). การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการผ่านสื่อดิจิทัลที่ส่งผลต่อการตัดสินใจใช้บริการค่ายมวย (Boxing Gym) เพื่อการออกกำลังกายในเขตกรุงเทพมหานคร. เรียกใช้เมื่อ 1 มีนาคม 2566 จาก <https://stepstraining.co/strategy/how-to-implement-hr-digital-transformation-to-the-organization>
- ภัทรา เรืองสวัสดิ์. (2553). รูปแบบการดำเนินชีวิต และพฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ ของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิรัช วิรัชนิการวรรณ. (2559). แนวคิดและความหมายของการบริหารและการบริหารจัดการ. เรียกใช้เมื่อ 2 มีนาคม 2566 จาก <http://www.wiruch.com>
- ศักดิ์สิทธิ์ ชารเลิศ และอลงกต สารกาล. (2560). ว่าด้วยแนวความคิดการบริหารจัดการปกครองท้องถิ่น บนฐานเครือข่ายความร่วมมือ. วารสารสังคมศาสตร์ นิติรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด, 1(2), 82-103.
- อิทธิพล จันทรรัตน์กุล และคณะ. (2564). บทบาทของหน่วยงานภาครัฐต่อการใช้อีสื่อสังคมออนไลน์. วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 8 (1), 222-234.